

Ecoul ultimului vis

Daniel Vișan-Dimitriu

Mă retrăsesem într-un colț de lume
Ca într-un început de nouă viață
Când îl aud, devreme-n dimineață,
Prin pomii înfloriți, cântat, un nume.

Privesc atent la pasărea ce zboară,
Dar nu e ea cea care-mi cântă mie,
În trilul ei e-o altă armonie.
Nu, nu e numele ce mă-nfioară!

Se-ascunde-o adiere printre ramuri
Și-o urmăresc petală cu petală
Cum se alintă, caldă și domoală,
Dar nu se-nalță numele-n balsamuri.

Un flutur alb se-ndeamnă către-o floare
Și-l urmăresc în zboru-i singuratic
Prin aerul curat, primăvărat,ic,
Plutind ușor, în irizări de Soare.

De printre flori și ramuri de cais,
O voce m-a oprit din căutare
Șoptind un nume și, spre-a mea mirare:
„Eu sunt ecoul ultimului vis”.